

[Marie Antoinette von Lowzow.]

ste. Myndighederne må bestemme og kontrollere uddannelse, øvelse og placering. Et nogenlunde parallelt tilfælde har man i hjemmeværnet, hvor medlemmerne for en stor procents vedkommende er frivilligt tilmeldte, men hvor hæren gennem det af staten oprettede hjemmeværn leder og betaler administration, uddannelse og øvelse og giver gratis uniform, våben og øvelsesmateriel.

Ud fra disse betragtninger må det være naturligt, at staten gennem hver forsvarsgren: hær og hjemmeværn, flåde eller luftvåben leder og betaler for det første al direkte undervisning og øvelse af det til denne forsvarsgren hørende kvindelige personel samt det nødvendige fast ansatte personel — antagelig kun ganske få ledere og instruktører i hver forsvarsgren —, der er nødvendigt for at organisere og lede dette arbejde samt til at ordne personellens mobiliseringsplacering.

For det andet er det rimeligt, at staten, i lighed med hvad den gør for enhver frivillig mand i hjemmeværnet, betaler de frivillige kvinders uniform. Gør den ikke det, vil det betyde en sådan økonomisk belastning af disse kvinder, at det i længden vil være umuligt at skaffe det tilstrækkelige antal, og det vil også bevirke en uheldig udsortering af dem, der har mulighed for at melde sig, en udsortering, der ikke har nogen saglig baggrund i evner, dygtighed og vilje.

Det frivillige islet i arbejde og administration kommer så gennem det arbejdsområde, som de frivillige organisationer — een for hver forsvarsgren — varetager. Dette arbejde vil omfatte for det første det store arbejde med propaganda og hvervning af frivillige og for det andet det foreningsmæssige arbejde med at holde sammen på de frivillige. Udskrevet værnepligtigt personel eller hvervet personel skal der jo ikke arbejdes for at holde sammen på; de er jo i arbejdet, og de bliver der, thi det er deres job. Men det frivillige personel skal holdes fast, skal holdes sammen i kammeratskab og skal begejstres påny og påny. Dets ånd og idealer er dets store styrke, men tillige dets store svaghed, thi holdes denne ånd og begejstring ikke til stadighed vedlige, mister mandskabet sin værdi og falder fra. Der ligger derfor en stor opgave for de frivillige foreninger i intern propaganda, i oprettelse af sportsafdelinger og afholdelse af kammeratlige sammenkomster, hvor følelsen af kammeratskab og samhørighed opleskes hos medlemmerne.

Jeg skal til slut tillade mig at anmode den højtærede forsvarsminister om at tage de her fremsatte synspunkter under overvejelse, når administrationen af og samarbejdet med kvindekorpserne skal udformes, og jeg vil ligeledes tillade mig at henstille til den højtærede minister, at de eksisterende korps får den placering, som er en betingelse for deres effektivitet og for deres værdi for vort land — ja, jeg kan sige en betingelse for deres fortsatte eksistens og for udnyttelsen af de store forberedende arbejder, der med så megen selvopofrelse er gjort på frivillighedens basis.

Laurits Pedersen: Jeg vil gerne allerførst rette en henvendelse til den højtærede kirkeminister. Jeg ser i finanslovsforslaget, at der til opførelse af nye kirker er opført et rundt tal, nemlig et nul. Det er meget lidet tilfredsstillende for de kredse, der nu gennem mange år har sat et stort arbejde i gang for at få en kirke opført i deres distrikter. Jeg kan således nævne, at i det store Give sogn, der har en meget lang udstrækning, en udstrækning, der vel fra den ene grænse til den anden er ca. 17—18 km, har man i den østlige side, i Farre sogn, hvor der også er en statsbanestation, gennem en lang årrække beskæftiget sig med det spørgsmål, om det ikke var muligt at få indsamlet midler, således at man kunne få en kirke opført.

Man beskæftigede sig allerede i 1924—28 med dette spørgsmål og ansøgte staten om tilskud til opførelse af en kirke. Men desværre havde man ikke dengang indsamlet så stort et beløb, at det kunne dække halvdelen af udgifterne. Så kom landbrugskrisen, og derfor måtte man på det tidspunkt opgive det. Men i 1944—45 optoges sagen påny i Farre skoledistrikt. Der var meget stor interesse for sagen, og det lykkedes ret hurtigt at få indsamlet ret store beløb, således at man har kunnet ansøge om tilladelse til at opføre en kirke, idet man havde indsamlet halvdelen af det beløb, som arkitekt Bertel Jensen, Hjørring, der har projekteret flere kirker, mente det ville koste at opføre denne kirke. Men det er desværre ikke muligt i øjeblikket at få sagen fremmet. I Farre skoledistrikt bor der knap 700 mennesker; deraf bor ca. 300 inde i Farre stationsby, og man ved jo, at når beboerne i et så vidtstrakt område bliver ældre og opgiver deres virksomhed, flytter de ofte ind til stationsbyen. Det er derfor meningen, at kirken skulle ligge sådan, at den også lå godt for stationsbyen. Jeg beklager, at sagen er opgivet i hvert fald for indeværende år.